

Zaailingen.

Deze zomer lijkt een topper voor zaailingen te zijn geweest; door het vochtige weer kiemden de zaden in de borders uitstekend, het leverde heel wat verrassingen op. Maar het lijkt wel alsof lang niet alle tuiniers hier gelukkig van worden. Heeft het misschien met de leeftijd te maken? Worden we wat stram en lukt dat bukken niet meer zo goed? Tuinieren met spontane zaailingen zadelt je namelijk met een aantal uitdagingen op. Je lijf en handen moeten soepel zijn en je ogen scherp. Want als je die lastige zaailingen pas ziet als ze te groot zijn geworden is het een hele toer om ze uit een graag geziene plant te peuteren. Gelukkig lukt het bukken en draaien (mij) nog goed, maar de souplesse in mijn vingers is niet meer 'je van het'. En wil ik iets van dichtbij bekijken dan moet de bril zelfs af in plaats van op. Een heel vreemde gewaarwording is dat. Gevolg: in mijn tuin blijkt nogal eens iets te staan dat ik er niet geplant heb. Eigenlijk vind ik dat ontzettend leuk. Het is verrassend en vaak voelt zo'n zichzelf uitgezaaide plant zich uitstekend thuis op de uitgezochte plek.

Zo zaait de *Strobilanthus*, en dan vooral de 'gewone' atropurpureum zich briljant uit. Ik vind de plant prachtig en omdat hij zo laat bloeit echt een fijne borderplant. (Eigenlijk is het een halfheester.) In mijn tuin komt hij laat op gang (mei), lekker want dan is er plek voor voorjaarsbloeiers. Ook kent hij (bij mij) geen ziektes of vraat. Dus eigenlijk is het een superplant. Maar hij zaait zich wel rijkelijk uit. Ben je er vroeg bij, dan is er niks aan de hand, maar ben je een jaartje te laat, dan moet je wel even flink trekken.

Minder happy was ik met het gras *Stipa tenuissima*. Ten eerste ging dat al snel als een ongekamde pony in de border hangen en ten tweede kwamen het jaar erop overal jonge plantjes op. Zelfs Monty Don heeft deze plant uit de tuin gehaald. Te rijke grond constateerde hij. Laat ik die grond voor dit gras nu lekker rijk gemaakt hebben, met veel compost en bentoniet (kleimineraal). Dat had ik dus niet moeten doen. Nog zo'n grasje dat zich te enthousiast manifesteerde, (ws een *Molinia*). Ieder voorjaar zaait het zich charmant uit en trekken de kleine knalgele polletjes je de tuin in. Maar als je het niet in de hand houdt dan.....

Toch tuinier ik graag met dit soort planten, elk jaar zorgen ze voor veel verrassing in de tuin. En dat heb ik graag, dan komen tuin en ikzelf tot volle bloei.

p.s. Ik ben nu alweer de zaailingen van de *Akelei* aan het tellen, dat zijn er heel veel.

De meesterlijke *Strobilanthus penstemonoides* (v/h *rankanensis*) is een soort die nu nog steeds bloeit en die zich duidelijk minder uitzaait.

Foto is op 28 oktober gemaakt.

Bert Visscher heeft hem (maar onder een andere naam.) ws. *Rabdosia*

Marjan Sorgdrager.

Marjan Sorgdrager houdt van tuinieren en heeft jarenlang gepubliceerd in kranten en bladen en over haar Tuinerij-perikelen verteld tijdens lezingen en op radio en TV. Inmiddels met verlof blijft de liefde voor alles wat de tuin betreft natuurlijk en deelt ze haar tuinlief en -leed nog steeds graag.

Misschien kan dat zelfs wel samen, daarom zijn mailtjes met jullie eigen tuinperikelen erg welkom.

marjansp@hotmail.com

